

Petr Nikl: Lingvistické pohádky

POHÁDKA O SPRŠE

JE

Po maškarním plese šla zvířata v maskách do sprchy v pořadí:

Ostrochod, Mravkostaj, Ptakohlav, Velrožec, Hranolev, Lenorep, Smrtipysk a Nosobloud, a takto si spolu spiklenecky povídala: „Poslyš, Ostrochode,“ řekl Mravkostaj, „ty to nemáš špatné, vidíš všechno vzhůru nohama a ještě nemusíš nikam spěchat.“ „To se teda pleteš, Mravkostaji,“ odpověděl Ostrochod, tak ysi někdy pěkně zaručuji, pro tebe jistě není takový problém to své tělíčko někam schovat...“

„Ty, Ptakohlave,“ rozčiloval se se Velrožec, „já už se pomalu neunesu, tobě stačí jen tak ledabyle mávat křídélky a ještě si drže sedneš na můj nos!“

„Nemysli si, Velkorožče,“ zasmál se ptakohlav, „ty si taky užíváš řeky, která tě nadnáší a nic po tobě nechce. Tebe zas hned tak něco neodfoukne...“

„Hranolve, „ obdivně skuhral Lenorep, „proplouváš pískem, jako by to byla voda, zdaleka nejsem tak rychlý jako ty.“

„Hohó, „ zasmál se Hranolev, „ale krunýř mi nepůjčíš, jsi v něm jako v pevnosti, kdežto já se musím pořád skrývat...“

„Smrtipysku, „ posmíval se Nosobloud, kdes přišel k té parádě, ani ta maska tě nezachrání!“

„Moc se nesměj, Nosobloude,“ opáčil Smrtipysk, „ty jsi to s tím hrbem taky zrovna nevyhrál... a nežvýkej, když mluvíš...“

To už se ale všichni koupali, stříbrný vodopád se tříštil o skálu, voda rozpouštěla jejich masky a v drobných kapičkách leskla se duha.

Uhodnete, jaká zvířata vylezla ze sprchy?

(Nikl, Petr: Lingvistické pohádky. Meander, Praha 2006)

Petr Nikl: Zá hádky

Jednoho dne zůstaly
datlův zobák v stromě
pštrosí hlava v písku
a mravenečnickův jazyk v mraveništi.
Když se ti tři potkali, to bylo smích,
ale nechme je teď stranou ...
Tou dobou hledal svou druhou tvář sysel.
Když se válel v písku, našel pštrosí hlavu
a docela mu sedla.
Ze stromu vypáčil zobák a nasadil ho na ocas.
V mraveništi objevil jazyk a oválel si ho kolem krku.
Když ho ti tři potkali, to bylo srandy,
ale nechme je teď stranou ...

Ženu se v úžasu želvím snem,
všechno kolem je strnulé,
můj tanec možná že vidí jen
kaluže dávno sežehlé.

Ženu se v úžasu želvím snem
přes řeku, která nevlhne,
šest žiraf prochází lvem
a žádná z nich se nepohne.

(Nikl, Petr: Zá hádky. Meander, Praha 2007)

Petr Nikl: O Rybabě a Mořské duši

První úterý, které kdy bylo na světě – ovšem tehdy ještě nevědělo, že je úterý a že bude za sedm dní zase -, tedy toho druhého dne oddělil Bůh vody od vod a mezi ně vsunul nebe. Ve středu, v den třetí, vody pod nebem nahromadil na jedno místo a odhalil souš. Souš nazval Bůh zemí a vdechl jí duši sucha. Nahromaděné vody pak Bůh prodchnul slanou mořskou duší. A v pátek pak, v den pátý, naplnil duši moře všemožným živočištvem a rybami, které prosyceny jí, plavaly nebo se jen volně nechávaly unášet v jejím nedozírném prostoru. Tak vzniklo království mořské.

Na dně hlubiny je kluzko,
na dně hlubiny je úzko,
ne dně hlubiny je klid,
kdo chce, může ten klid pít.

Byla jednou jedna ryba a ta se jmenovala Rybaba. Kolem ní všude byla samá tma. Doprava tma, doleva tma, dopředu tma, dozadu tma, nahoru tma, dolů tma, zkrátka všude táž tma. Teď už na ni byla zvyklá, oblíbila si ji a viděla do ní, ale pamatovala si, že dřív, když byla malá, se jí často stávalo, že zádama šoupla o dno v domnění, že je to strop. Byla to totiž ryba hlubinná.

(Níkl, Petr: O rybabě a Mořské duši. Meander, Praha 2002)